

ת"פ 49188/07/16 - מדינת ישראל נגד מחמד טראבין

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 49188-07-16 מדינת ישראל נ' טראבין (עציר)

לפני כבוד השופט אהרון משניות

המאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ - עו"ד אירה ויימן

נגד

הנאשם

מחמד טראבין (עציר)

ע"י ב"כ - עו"ד נתי טרבלסי

גזר דין

א. כללי

הנאשם הורשע על פי הודאתו, בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של ניסיון שוד לפי סעיף 403 רישא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977. במסגרת ההסדר צירף הנאשם את ת"פ 39227-08-16 מבית השלום בבאר שבע, אשר במסגרתו הודה והורשע בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, וכן בעבירה של הכשלת מעצר או חיפוש חוקי, לפי סעיף 47 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח משולב], תשכ"ט - 1969. עסקינן בשני כתבי אישום נפרדים אשר מטבע הדברים מהווים אירועים נפרדים ומשכך ייקבע מתחם עונש נפרד לכל אחד מהאירועים.

מכתב האישום שבפני עולה כי בתאריך 17.7.2016 הגיע הנאשם לבסיס צה"ל במשמר הנגב. באותה העת שהה המתלונן שהינו חייל צה"ל בסמוך לשער הבסיס, כשברשותו נשק צה"לי מסוג "מיקרו תבור" שתלוי בהצלב על גופו. המתלונן אשר חשד בנאשם פנה אליו ושאל אותו לרצונו אך הוא בחר שלא להשיב לו.

לאחר שהמתלונן פנה לדרכו לעבר שער הבסיס, תפס הנאשם בידית האחיזה של הנשק, וניסה לחטוף אותו מהמתלונן, תוך שהוא קורא "אללה אכבר". המתלונן נאבק בנאשם, תוך שהוא אוחז בחוזקה בנשקו, עד שבסופו של דבר הצליח להשתלט על הנאשם, בעזרת חיילים נוספים שהגיעו למקום.

ב. טענות הצדדים

ב"כ המאשימה ציינה כי יש לשקול לחובתו של הנאשם את העובדה כי תקף חייל צה"ל בסמוך לבסיסו, אשר יש בה כדי להעיד על חומרת העבירה והערך החברתי שנפגע. לדבריה, אף שהמתלונן הצליח בסופו של דבר להשתלט על הנאשם ולמנוע את גניבת נשקו, ובכך מנע את האפשרות שהנשק יגיע לידיים הלא נכונות, לא ניתן להתעלם מהעובדה כי מדובר בניסיון שוד של נשק אוטומטי, אשר מיותר להכביר מילים על הסכנה הרבה שכרוכה בו. לכן, אין מדובר בעבירת רכוש רגילה אלא בעבירה שיש בה גם פגיעה פוטנציאלית בביטחון הציבור ובביטחון המדינה. ב"כ המאשימה ציינה גם את

נחישותו של הנאשם בביצוע העבירה, כפי שהיא עולה מתיעוד האירוע בת/3.

אשר לנסיבותיו של הנאשם, ציינה ב"כ המאשימה כי מתסקירי שירות המבחן עולה שהנאשם התקשה להתמודד עם משברים שחווה במהלך חייו, הוא מתקשה להכיל מצבי לחץ, והוא עלול לפעול ללא שיקול דעת. עוד עולה מהתסקירים כי הנאשם מתקשה להבין את חומרת העבירה והשלכות מעשיו, ולכן קיימת רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות עוברת חוק מצדו גם בעתיד.

לפיכך, טענה המאשימה כי מתחם העונש ההולם בנסיבות האירוע נשוא כתב האישום נע בין שנתיים לארבע שנות מאסר בפועל, ובהעדר המלצה שיקומית לא ניתן לסטות ממתחם הענישה.

באשר למצבו הנפשי של הנאשם, טענה ב"כ המאשימה כי תוצאות הבדיקות שביצע הנאשם (האחת ביולי 2016 והשנייה באוגוסט 2016) מעידות כי הוא אינו סובל ממחלת נפש או מצב פסיכוטי, ואין אינדיקציה לרקע פסיכיאטרי בעברו. לדבריה, יש לקרוא בזהירות את חוות הדעת הפרטית שהוגשה מטעם הנאשם, נוכח העובדה כי היא ניתנה לאחר כארבעה חודשים בהם שהה הנאשם בתנאי מעצר הזרים לו כנאשם הנעדר עבר פלילי. ב"כ המאשימה ציינה את הקושי לאבחן במדויק את מצבו הנפשי של הנאשם, בשל העדר שיתוף פעולה עם גורמי הטיפול המקצועיים, וטענה כי יש לדחות על הסף את הטענה כי הנאשם לוקה בתסביך רדיפה, אשר אין לה כל אחיזה בתיקו הרפואי.

ב"כ המאשימה ציינה בסיכום טיעוניה כי נסיבות חייו הקשות של הנאשם אינן יכולות להצדיק את העבירה החמורה שביצע, ולכן היא עתרה לענישה ברף העליון של המתחם, אשר תהלוך את חומרת המעשים, ויהיה בה כדי להרתיע את הנאשם ממעשים דומים בעתיד.

לעומת זאת, ב"כ הנאשם הדגיש בטיעונו, כי למעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם, ולראיה הפנה לעדותו של הנאשם בפני חוקר השב"כ ולהעדר התחכום במעשיו. ב"כ הנאשם הוסיף עוד כי התיק הנוסף אותו צירף הנאשם, אשר מתייחס לאירוע שהתרחש שבועיים קודם למועד העבירה הנוכחית, מחזק את הטענה כי מדובר בנאשם שביצע את העבירות בשל מצוקה נפשית, ולא בשל מניע עברייני.

אשר למצבו הנפשי, טען ב"כ הנאשם כי אף שהוא נמצא אחראי למעשיו, נוכח תוצאות הבדיקה שנערכה לו בחדר המיון מיום 19.7.2026 (נ/2), יש לקבל את חוות דעתו של ד"ר מנדל (נ/1) שקבעה בין היתר כי מעשיו של הנאשם בוצעו כתוצאה מהפרעה דיכאונית קשה לרבות רצונו להתאבד ולפגוע בעצמו. תימוכין לטענה זו מצא ב"כ הנאשם בעובדה שהנאשם שהה במהלך מעצרו בהשגחה.

אשר לנסיבות חייו של הנאשם, ציין בא כוחו כי אמו של הנאשם התמוטטה ומתה לנגד עיניו בהיותו קטין. בעקבות זאת, נקלע הנאשם למצוקה נפשית, וניסיונותיו של אביו לטפל בו באמצעות רפואה אלטרנטיבית בתוך השבט הבדואי כשלו. מצוקתו של הנאשם החמירה לאחר שגם אביו לקה במחלה קשה כשבועיים בטרם האירוע הראשון (ת"פ 39277-08-16), ונפטר יום לאחר הגשת כתב האישום בתיק שבפניו. הנאשם לא השתתף בהלווייתו של אביו, ואם לא די בכך איבד הנאשם את אחיו אשר נהרג בתאונת דרכים כחודשיים לאחר מות אביו.

ב"כ הנאשם ביקש לשקול לזכותו את העובדה כי הוא נעדר עבר פלילי, הודה בהזדמנות הראשונה בכתב אישום מתוקן אשר תוקן באופן משמעותי, נטל אחריות מלאה למעשיו, הביע חרטה וחסך זמן שיפוטי יקר. בסופו של דבר טען ב"כ הנאשם כי מתחם הענישה הראוי בנסיבות שלפנינו נע בין 7 ל-14 חודשי מאסר בפועל.

ג. דין והכרעה

לא יכולה להיות מחלוקת בדבר חומרת העבירות שבהן הורשע הנאשם. עבירת השוד טומנת בחובה פגיעה קשה בערכים חברתיים בסיסיים, ובכללם ביטחונו של היחיד וכן תחושת הביטחון והסדר הציבורי. אמנם מזימתו של הנאשם לא צלחה, ובסופו של יום הורשע הנאשם בעבירת ניסיון לשוד בלבד במסגרת כתב אישום מתוקן. עם זאת, לא ניתן להתעלם מהעובדה כי עסקינן בניסיון שוד של נשק, ואלמלא מאבקו העיקש של המתלונן בנאשם, נשקו האוטומטי של הנאשם היה עלול להיגנב, ולמצוא את דרכו לגורמים עבריינים, על כל המשתמע מכך.

בנסיבות שלפנינו, מדובר אמנם בניסיון שוד חד פעמי, שבוצע על ידי הנאשם לבדו, ללא שימוש בנשק, אולם במהלך האירוע הנאשם פעל באלימות ונאבק במתלונן, ואף גרם לפציעות קלות בידו, ואת כל הנסיבות הללו יש לשקול לחובתו של הנאשם.

אשר לרמת הענישה הנוהגת, ניתן ללמוד עליה מעיון בפסיקה שמתייחסת לעבירות דומות לאלה. בע"פ 1702/16 **מדינת ישראל נ' אדי שושני** (פורסם בנבו, 17.5.2016), נדון עניינו של המערער שהורשע על פי הודאתו בעבירה של ניסיון שוד, בכך שנכנס לסניף הדואר המרכזי בירושלים, ניגש לדלפק הפקידה והעביר אליה פתק שבו היה כתוב כי מדובר בשוד, וכי הוא חמוש באקדח ועליה למסור מיד את הכסף. הפקידה לחצה על לחצן המצוקה והזעיקה את המשטרה. בית המשפט המחוזי גזר את עונשו של המערער ל-12 חודשי מאסר בפועל ובנוסף על כך הורה על הפעלת מאסר על תנאי בן 12 חודשים במצטבר, כך שעונשו הכולל הועמד על 24 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון קיבל את הערעור באופן שלעונש המאסר בפועל שהושת על המשיב, יתווספו 12 חודשי מאסר בפועל, כך שהעונש הכולל הועמד על 36 חודשי מאסר.

בע"פ 7655/12 **אדריס פייסל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 4.4.2013), הורשע המערער על פי הודאתו בעבירת שוד. בית המשפט המחוזי גזר את עונשו של הנאשם ל-30 חודשי מאסר בפועל, ובית המשפט העליון קיבל את הערעור על חומרת העונש והשית על המערער 20 חודשי מאסר, בין היתר בשל גילו הצעיר של הנאשם והעדר עבר פלילי. עוד קבע בית המשפט העליון כי מתחם העונש ההולם לעבירות שוד שבוצעו באופן ספונטאני, ללא תכנון מוקדם וללא שימוש בנשק תוך שלפגע העבירה נגרמו נזקים שאינם חמורים, עומד על תקופה בין 6 - 24 חודשי מאסר בפועל.

בע"פ 7989/10 **מדינת ישראל נ' אימן חניף** (פורסם בנבו, 4.4.2011), שאותו הגישה ב"כ המאשימה בטיעוניה, דובר בניסיון שוד של נשק של חייל שביצע המשיב ביחד עם אדם נוסף. המשיב הורשע על פי הודאתו בעבירות של קשירת קשר לפשע, ניסיון שוד, חבלה בכוונה מחמירה, שוד בנסיבות מחמירות וכן עבירות נשק. בית המשפט המחוזי גזר את עונשו של המשיב ל-5 שנות מאסר, מתוכן 3 לריצוי בפועל והיתר לריצוי על תנאי ועונשים נלווים, וערעור המדינה נדחה.

בהשוואה לעניינו של חניף נראה כי המקרה שלפנינו קל יותר מבחינת נסיבות ביצוע העבירה, מפני שהנאשם ביצע את העבירה לבדו, ללא תכנון מוקדם, וללא שימוש באלימות קשה ואכזרית וזאת מבלי להקל ראש בפציעותיו של המתלונן.

בסופו של דבר, לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות, נראה כי מתחם העונש הראוי לעבירה ונסיבותיה הוא בין 15 ל-36 חודשי מאסר בפועל.

אשר לת"פ 39227-08-16 (שלום ב"ש) אשר במסגרתו הודה והורשע הנאשם בעבירות של הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו והכשלת מעצר או חיפוש חוקי (כפי שפורט לעיל). מכתב האישום עולה כי בתאריך 5.7.2016 בזמן שהתבקש

הנאשם להציג תעודת זהות, הוא דחף את השוטר, ניסה לחטוף מידי את תעודת הזהות ואף ניסה לברוח מהמקום תוך שהוא מתנגד למעצרו ובוועט ברגליו של השוטר. במעשיו פגע הנאשם בשלמות גופו של השוטר, בשמירה על סדרי השלטון ויכולתם של השוטרים למלא תפקידם כדין בלא הפרעה.

המאשימה עתרה למתחם ענישה שבין מאסר על תנאי הצופה פני עתיד לבין מספר חודשי מאסר בודדים, אותם יש להשית על הנאשם במצטבר.

ניתן ללמוד על רמת הענישה הנוהגת בעבירה זו מעיון בפסיקה שמתייחסת לעבירות דומות. ברע"פ 222/2013 **חיאיאשולי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 2.5.2013), נדון עניינו של נאשם אשר הורשע בבית המשפט השלום בגין ביצוע עבירה של תקיפת שוטר במילוי תפקידו והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, בכך שסירב לצאת מהרכב בו נסע, למרות בקשות חוזרות ונשנות של שוטר שנכח במקום. בשלב מסוים שיצא הנאשם מן הרכב הצמיד את פניו לשוטר באופן מאיים ואף נשך אותו באפו והתנגד למעצרו. בית המשפט השלום גזר על הנאשם 4 חודשי מאסר בעבודות שירות ועונשים נלווים. ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי נדחה כמו גם בקשת הערעור שהוגשה לבית המשפט העליון.

ברע"פ 5979/2006 **בוהדנה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 25.7.2006), הנאשם הורשע בביצוע עבירות של תקיפת שוטר במילוי תפקידו והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו. הנאשם תקף שוטר שהגיע לביתו כשבידו צו הבאה, בכך שדחף את השוטר וכן הכשיל את השוטרים שבאו למלא תפקידם, תוך שימוש בכוח. הנאשם הורשע בעבירה של הפרעה לשוטר וזוכה מעבירת התקיפה והושת עליו עונש של 3 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי.

בסופו של דבר, לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות, נראה כי מתחם הענישה הראוי לעבירה זו ונסיבותיה הוא בין מאסר מותנה הצופה פני עתיד ועד 4 חודשי מאסר בפועל אשר ירצו בעבודות שירות.

לחובתו של הנאשם יש לשקול אפוא את חומרת העבירות והעובדה כי המדובר בניסיון שוד של נשק מחייל צה"ל בסמוך לבסיס צבאי, אשר בוצע שבועיים לאחר שהנאשם תקף שוטר והפריע לו במילוי תפקידו.

כאמור לעיל, הוגשו בעניינו של הנאשם שני תסקירי שירות מבחן: האחד, מיום 26.1.2017, והשני מיום 8.2.2017, ועולה מהם כי הנאשם מתקשה להכיל מצבי לחץ ותסכול ואף עלול לפעול ללא שיקול דעת, מתקשה להבין את חומרת מעשיו וכי קיימת רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות עוברת חוק בעתיד על ידו. שירות המבחן המליץ בסופו של יום על עונש מאסר בפועל ומאסר על תנאי אשר יש בכוחם להרתיע את הנאשם לאורך זמן.

מנגד, יש לשקול לזכותו של הנאשם את נסיבות חייו הקשות כפי שפורטו בתסקירי שירות המבחן ובטיעוני ב"כ הנאשם. מדובר בנאשם אשר בגיל צעיר מאוד היה עד למות אמו, ולאחר מכן ובמהלכם של ההליכים המשפטיים כנגדו איבד את אביו אשר היה לו למשענת, ואת אחיו אשר נהרג בתאונת דרכים. אין ספק כי אובדן בני משפחה קרובים בגיל כה צעיר הוא אסון טרגי אשר קשה מאוד להכילו, והיה בכך כדי להשפיע על מצבו הנפשי של הנאשם.

אמנם הנאשם נמצא אחראי למעשיו, אך עדיין לא ניתן להתעלם מהאמור בחוות הדעת שהוגשה מטעם ההגנה, לפיה, מאז מות אביו, נקלע הנאשם למצוקה נפשית עד כדי ניסיון לשים קץ לחייו על ידי שריפה, סמוך לפני האירוע נשוא האישום בת"פ 39227-08-16. כמו כן, הנאשם הודה במעשיו, ובכך לא רק חסך זמן שיפוטי יקר, אלא גם לקח אחריות על מעשיו. בדברו האחרון הביע הנאשם חרטה על מעשיו, והתרשמתי כי כנים דבריו, ואת כל השיקולים הללו, וכן את גילו הצעיר, יש לשקול לזכותו של הנאשם.

סוף דבר, לאחר ששקלתי את מכלול נסיבותיו של הנאשם, ואת השיקולים לקולא ולחומרה שפורטו לעיל, החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 24 חודשי מאסר בפועל וזאת החל מיום מעצרו 17.7.2016.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבור בתקופת התנאי עבירת רכוש או אלימות מסוג פשע.

ג. 3 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבור עבירה על סימן ג לפרק ט לחוק העונשין.

ג. בנסיבות העניין, נוכח העובדה כי הנאשם לא קיבל תמורה כלשהי למעשיו, ובשים לב לנסיבותיו האישיות ולמאסר הממושך שעוד נותר לנאשם לרצות, לא ראיתי מקום לגזור על הנאשם קנס כספי.

זכות ערעור כחוק תוך 45 יום.

ניתן והודע היום י"ד סיוון תשע"ז, 08/06/2017 במעמד הנוכחים.

אהרון משניות , שופט